

กระแสแอนตี้ "เด็กแสบ"...ผู้ใหญ่ใจร้ายหรือพ่อแม่รังแกฉัน?

นำเสนอเมื่อ 15 พ.ค. 2558

โดย...อินทรัช พานิชกุล

เสียงจกแสบแสบแก้วหู บ้างวิ่งพ่วนกระโดดโลดเต้น บ้างหยิบฉวยขว้างปาข้าวของกระจัดกระจายไปทั่ว เป็นพฤติกรรมของเด็กๆที่อาจเกิดขึ้นได้ทั้งในห้างสรรพสินค้า โรงภาพยนตร์ ร้านอาหาร ยันฟุตบอลสนาม

ทั้งหมดนี้ไม่ว่าจะเกิดจากความไร้เดียงสา หรือการปล่อยปละละเลยของพ่อแม่ผู้ปกครอง ปฏิเสธไม่ได้ว่าสร้างความเดือดร้อนรำคาญใจแก่คนรอบข้างอยู่ไม่น้อย

เมื่อลูกเราไม่ได้น่ารักสำหรับทุกคน

ไม่นานนี้ เครือข่ายสังคมออนไลน์ได้เผยแพร่ภาพเด็กชายตัวกระเป๋ยักสองคนปั่นป่วนขึ้นโต๊ะอาหาร พลางตั้งท่าเล่นปล่อยพลังกันอย่างครึกครื้น โดยผู้ใหญ่ที่มาด้วยนั่งกินข้าวหน้าตาเฉย ไม่คิดจะห้ามปราม ภาพดังกล่าวได้สร้างกระแสวิพากษ์วิจารณ์อย่างกว้างขวางจนเกิดกระแสต่อต้านผ่านเพจเฟซบุ๊กชื่อ "ลูกคุณไม่ได้น่ารักสำหรับทุกคน"

ตีแผ่พฤติกรรมไม่เหมาะสมของเด็กบางคนที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญใจแก่คนอื่นในที่สาธารณะ โดยพุ่งเป้าไปยังพ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่ยอมมวากลาวตักเตือนลูก

ทุกเหตุการณ์ยากที่จะปฏิเสธว่าเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ตั้งแต่กรี๊ดร้องโวยวายในโรงหนัง เขวี้ยงปาข้าวของจนเลอะเทอะในร้านอาหาร กระโดดเล่นบนเตียงสินค้าที่วางโชว์ เปิดมานเล่นในห้องลองชุด และถุงขนมกินกันเอร็ดอรอยในซูเปอร์มาร์เก็ต

เล่นต่อสู้กันเลยเถิดไปโดนคนอื่นได้รับบาดเจ็บหรือข้าวของแตกเสียหาย

พญ.นลินี เชื้อวณิชชากร กุมารแพทย์ด้านพัฒนาการและพฤติกรรม รพ.มหารมย์ อธิบายว่า ปัญหาดังกล่าวถือเป็นปัญหาคลาสสิกที่เกิดขึ้นมานานแล้ว เพียงแต่ในอดีตไม่มีโซเชียลเน็ตเวิร์กจึงไม่มีเสียงสะท้อนตอบรับกลับมาอย่างรวดเร็วเหมือนสมัยนี้

"เด็กแต่ละคนมีความซุกซนแตกต่างกัน บางคนชอบยก บางคนชอบงูย แบ่งออกเป็น 2 กลุ่มคือ **เด็กธรรมดาทั่วไป** โดยพื้นฐานแล้วพ่อแม่ทุกคนอยากให้อายุมีกิริยามารยาทเรียบร้อยต่อหน้าผู้อื่น แต่บางคนไม่รู้จะรับมืออย่างไรเวลาที่ลูกปฏิบัติตัวไม่ถูกต้องเหมาะสมเวลาอยู่นอกบ้าน อีกกลุ่มคือ **เด็กพิเศษ** พวกนี้เวลาออกนอกบ้านอาจควบคุมได้ยากกว่าเด็กทั่วไป เช่น ชอบวิ่งวนวายไปทั่ว หยิบจับขว้างปาข้าวของ ร่องไหงอแง ปีนป่ายกระโดดโลดเต้น จึงเป็นภาระหนักของพ่อแม่ผู้ปกครอง ซึ่งบางครั้งอาจเกินกว่าจะรับมือไหวจนพลังเปลือยหลุดหลุดตาไป มองในแง่ดี การมีเสียงสะท้อนจากคนในสังคมแบบนี้ ถือเป็นกุศกรกระตุกเตือนให้พ่อแม่รู้สึกตัวว่าควรหันมาใส่ใจดูแลสั่งสอนลูกหลานเกี่ยวกับเรื่องมารยาทในสังคม เพราะหน้าที่ของพ่อแม่ไม่ใช่เพียงแต่เลี้ยงดูลูกให้เติบโตแข็งแรง มีการศึกษาที่ดี มีความสุข แต่ต้องปลูกฝังเรื่องกิริยามารยาทด้วย"

พ่อแม่ไม่สั่งสอนจริงหรือ?

เสียงวิพากษ์วิจารณ์ดังกระหึ่มไปทั่วโลกโซเชียล บ้างก็ว่าเป็นความซุกซนตามธรรมชาติของเด็ก ไม่ควรถือสาหาความ อีกฝ่ายมองว่าผู้มีส่วนทำให้เทพบุตรตัวน้อยกลายเป็นปีศาจจอมกวนก็คือ พ่อแม่ผู้ปกครองที่ไม่สนใจตักเตือนลูกหลานตัวเอง

พรภัทร์ บาเรลลี แม่บ้านลูกหนึ่ง มองว่า พ่อแม่ยุคนี้ชอบสปอยล์ลูก ทั้งที่ลูกทำตัวไม่น่ารัก แต่ก็ไม่เคยตักเตือนหรือลงโทษ หน้าซำยังให้ทายอีกต่างหาก

"อย่าลืมนะว่าเวลาออกนอกบ้าน เรากำลังอยู่ร่วมกับคนอื่นอีกจำนวนมากในสังคม และไม่ใช่ทุกคนที่รักเด็ก ในฐานะแม่คนหนึ่งคิดว่าเรื่องนี้มีประโยชน์มาก ๆ สำหรับคนเป็นพ่อแม่ เพราะทำให้ใครบางคนในสังคมเขาคิดอย่างไรต่อพฤติกรรมไม่น่ารักของเด็กที่ผู้ปกครองปล่อยปละเลย ไม่ตักเตือน ไม่สั่งสอน จนไปละเมิดสิทธิ์ สร้างความเดือดร้อนรำคาญให้คนอื่น ทุกวันนี้เวลาจะออกไปไหน จะเตรียมพร้อมรับมืออย่างเต็มที่ พวกขนมพวกของเล่นที่ลูกชอบ พ่อเขาเริ่มงอแงก็เอาออกมาถึงความสนใจ ถ้าเอาไม่อยู่จริงๆจะใช้วิธีอุ้มไปเดินเล่น เปลี่ยนบรรยากาศ สุดท้ายก็ดีขึ้น ขอฝากไปยังคนในสังคมว่าให้ใจเย็นกันสักนิด อยากให้เขาใจธรรมชาติของเด็กด้วย ถ้าเกินจะทนจริงๆก็ควรใช้วิธีตักเตือนพ่อแม่อย่างสุภาพ แต่ปัญหาก็คือ พ่อแม่บางคนมีทิฐิแรง ไม่ยอมรับผิดชอบ ใครจะมาดูตาไม่ได้ อาจนำไปสู่การทะเลาะเบาะแว้ง"

สุพัทธรา สุวรรณบุปผา คุณแม่ลูกสอง เล่าว่า ที่ผ่านมาใช้วิธีลูกโตถึงวัยที่เหมาะสมก่อนพาไปเที่ยวนอกบ้าน เพื่อจะได้ไม่สร้างปัญหาแก่ผู้อื่น และทุกครั้งที้ออกจากบ้านจะกำชับเสมอว่าจะไปไหน พบเจอใคร ต้องทำตัวอย่างไรบ้าง

"ทุกครั้งเวลาจะพาไปเที่ยวห้าง ก่อนออกจากบ้านจะคุยกับลูกก่อนว่าห้ามวิ่งเล่นเอะอะเสียงดังรบกวนคนอื่น หรือไปไกลจากสายตาแม่ ถ้าไม่เชื่อฟัง ก็จะส่งสายตาดูๆ หรือไม่ก็พูดตักเตือนเขาด้วยน้ำเสียงจริงจัง หนานิ่งๆ ไม่ตะคอก ไม่ตี ที่สำคัญเมื่อเขาทำผิด ต้องหัดให้เขารูจักที่จะขอโทษทุกครั้ง"

เคล็ดลับดูแลลูกน้อยไม่ให้ออกลาย

ต่อไปนี้เป็นคำแนะนำที่น่าสนใจของ พญ.นลินี กุมารแพทย์ด้านพัฒนาการและพฤติกรรม รพ.มหารมย์

"พ่อแม่ควรฝึกฝนและเรียนรู้เรื่องการดูแลลูกในการออกสู่สังคม ถ้าเป็นเด็กเล็ก อายุ 1-6 ขวบ พ่อแม่ควรสลับหมุนเวียนกันดูแล หรือบางทีก็อาจใช้อุปกรณ์ช่วยด้วย เช่น เป็จตุ๊ก สำหรับเด็กโต อายุ 6-12 ขวบ ควรตั้งกฎกติกาออกนอกบ้านว่าอันไหนควรทำ อันไหนไม่ควรทำ"

เมื่ออยู่ในที่สาธารณะก็หมั่นสังเกตภาษากายของคนรอบข้าง
เนื่องจากปฏิกิริยาแรกทีบ่งชี้ว่าไม่พอใจจะมาจากการส่งสัญญาณผ่านสีหน้า แววตา ท่าทาง ขณะเดียวกัน
คนในสังคมก็ไม่ควรใช้วิธีตำหนิตติติงด้วยถ้อยคำรุนแรง อาจารย์จึงหวั่นในการใช้วิธีส่งสัญญาณให้พ่อแม่เด็ก
หรือเด็กได้รู้ตัว ฟังนี้ก็ถึงใจเขาใจเราว่าบางครั้งพ่อแม่เด็กอาจไม่ทันระวังตัว หรือพลั้งเผลอก็ได้
สุดท้ายหากจำเป็นต้องตักเตือนเด็ก ควรตักเตือนด้วยประโยคสั้นๆเด็ดขาด ไม่ใช่อารมณ์"

วราภรณ์ สุโนนทอง นักเขียนชื่อดัง เธอบอกว่า พ่อแม่ต้องทำตัวให้เป็นแบบอย่างที่ดีของลูก
เพราะเด็กจะไม่เรียนรู้จากคำบอก หรือคำสั่ง แต่จะเรียนรู้และจดจำจากการปฏิบัติตัวของพ่อแม่

"สิ่งสำคัญขึ้นอยู่กับว่าพ่อแม่"ทำตัว"อย่างไร ไม่ใช่พ่อแม่"เลี้ยงลูก"อย่างไร"
เพราะลูกจะซึมซับพฤติกรรมของพ่อแม่นับตั้งแต่วินาทีแรกที่ลืมตาดูโลก ทุกสิ่งทุกอย่างจะฝังลงไปในตัวเด็ก
ฉะนั้นถ้าพ่อแม่ทำกิริยาไม่เหมาะสมในที่สาธารณะ
ลูกซึ่งยังไม่มีความรู้เพียงพอที่จะแยกแยะว่าสิ่งไหนถูกสิ่งไหนผิด ก็จะคิดว่าแบบนี้สามารถทำได้"

ไม่ว่าจะด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ของเด็ก หรือการละเลยมองข้ามของผู้ใหญ่
บางครั้งลูกของเราอาจแสดงพฤติกรรมที่สร้างความเดือดร้อนรำคาญใจให้ผู้อื่นอย่างไม่ตั้งใจ
คงหนีไม่พ้นพ่อแม่ที่ต้องเป็นผู้รับผิดชอบ ตักเตือน ขอโทษ และอบรมสั่งสอนลูกน้อยให้ถูกต้องต่อไป

ขอบคุณที่มาจาก [โพสต์ทูเดย์ 11 พฤษภาคม 2558](#)